

[Wilhelm]

Med hensyn til ordrebeholdningerne – det kan vi især se i bilag C – viser det sig, at Europa som helhed har stort set en uændret ordrebeholdning, mens den japanske ordrebeholdning for 1979 er halveret. Det er rigtigt, som hr. Bjørn Poulsen sagde, at landene uden for OECD har vi ikke med, men hvis vi kigger på absoluttallene, så har Danmark faktisk uændret ordrebeholdning for 1979, i forhold til hvad vi havde i 1973. Der var nogle lidt højere tal, da det rigtig boomed, men i forhold til 1973 er det uændret. Tyskland og Norge er gået ned, men Danmark har i absolut antal tons samme ordrebeholdning som dengang, men kan udføre dem med en arbejdskraft, der er den halve. Det er igen en afspejling af den produktivitetstigning, man har fremtvunget bl. a. med offentligt støtte, som jeg har nævnt før, ved bortrationalisering af arbejdspladser.

Lad os se på regnskabsresultater for de enkelte værfter. Vi har det i bilag F. Fem af disse værfter sætter rekord i 1977. Det sjette ligger lidt lavere end i 1976, som var rekord. Lad os læse det på en anden måde, som ikke er gjort op her, men som dog er mere sigende end det, der står her. Hvad har overskuddet før skat været i procent af egenkapitalen? Odense Stålskibsværft: 2 pct. Dannebrog: 3 pct. B&W: 20 pct. Svendborg: 25 pct. Nakskov: 26 pct. Helsingør: 55 pct. Frederikshavn: 55 pct. Ålborg: 61 pct. Altså i overskud i 1977 i procent af egenkapitalen!

Der er nogle, der taler om, at man er villig til at støtte værftsindustrien gennem krisen, hvad det så ellers er for noget. Om end ikke ukritisk, blev det sagt. Men hvad betyder det, når det kommer til stykket? Det betyder en fortsættelse af de hidtidige bevidstløse støtteformer, som er støtte til værftskapitalen, hvilket disse tal beviser, men som er til ugunst for værftsarbejderne. Det er støtte til bortrationalisering af arbejdspladser, det er støtte til kapitaludtræk fra værfterne. Det er støtte til tilskud, der kompromitterer u-landshjælpen. Som bekendt var det jo bag om ryggen på Danida, man lavede de numre med de såkaldte u-landsskibe. Det er en støtte til opsplintning af værftsarbejderne, som vi også så det forleden dag, da hr. Poul Madsen kunne stå derovre i Ørkenfortet og klappe ad sine egne arbejdere, fordi de gik hernel og forfægtede hans og Bonde Nielsens synspunkter i modsætning til de interesser, de

kunne have sammen med andre værftsarbejdere på de øvrige værfter i landet. Og det er støtte, i hvert fald psykologisk støtte, til løn-aftaler som dem på Nakskov og på Lindø, der ikke har forhindret fyringer, men har ført til de regnskabsresultater, jeg lige har nævnt.

Der er også talt om nationalisering. Vi er ikke tilhængere af det. Hvad ville det betyde? Det ville betyde, at det offentlige skulle overtage forretningen med at bortrationalisere de næste 4.000–5.000 værftsarbejdere på grundlag af den gennemrationalisering, som værfterne allerede har foretaget ved hjælp af offentlige støtteordninger. Hvad ville det betyde, hvis vi så mere selektivt på det? Det ville betyde, at vi først og fremmest skulle til at nationalisere det allermost dræned af samtlige værfter, nemlig B&W, med det resultat at der selvfølgelig ville blive internt slagsmål mellem værftsarbejderne, og at man selvfølgelig ville lægge gift for at kompromittere alt, hvad folk opfatter som socialisme – tit noget misforstået, men alligevel.

Man må vælge, om man vil støtte værftskapitalen, eller man vil støtte værftsarbejderne. Det har vist sig under krisen, at det er to modsat rettede ting. Vi mener, at man godt kan tale om et langsigtet statsskibsprogram, ikke noget med krigsskibe eller lignende, men en definitiv opgivelse af Storebæltsbroen og den deraf følgende langsigtede færgeprogrampolitik. Men ellers må det ligge i alternativ produktion. Det får jeg mindre tid til at omtale, end jeg havde håbet på.

Naturgasprojektet indeholder nogle muligheder, men ikke ret store, for værftsindustrien, især hvis vi kigger på arbejdsstyrken, altså for de hidtidige værftsarbejdere. Offshore-investeringerne burde også gøre det, men dem har man jo ikke styr på med de foræring af rettigheder, man har givet til fire multinationale selskaber. Så er der vindenergianlæg, der er solenergianlæg, og det er ikke det rene ingenting, men der er især bioenergianlæggene, som ifølge Carl Bro-rapporten vil udgøre en investering til ca. 4 mia kr., som vil være meget arbejdsintensive, og som i meget høj grad appellerer, måske ikke til skibsværfterne, men i hvert fald til de hidtidige skibsværftsarbejdere, og det er det, det drejer sig om for os.

Der er ingen værftskrise ud i den blå anonymitet. Der er ingen fælles interesse mellem værftskapitalen og værftsarbejderne i denne